

bliky v úmyslu, aby v této písni obsaženým vychvalováním a oslavováním Německa dal na jevo, že Československá republika je oproti Německu státem méněcenným, tedy v úmyslu směřujícím ke snižování vážnosti republiky, a tím k hanobení republiky (srov. rozhodnutí čís. 1915 sb. z. a n.).

Ze skutečností shora pod 1—4 uvedených mohlo by však býti vzhledem ke změně politických poměrů, jež nastala již před činem obžalovaného, dovozováno, že obžalovanému nešlo o snižování vážnosti republiky, t. j. o hanobení republiky, nýbrž že jeho jednání uzavíralo v sobě intelektuelní působení na jiné osoby, jež směřovalo a bylo způsobilé k tomu, aby byl u nich nebo alespoň u některých z nich vyvolán nepřátelský stav a nálada proti státu pro jeho vznik, proti jeho samostatnosti a jeho ústavní jednotnosti nebo aspoň proti některému z těchto právních statků, tudíž »pobuřování« proti těmto právním statkům nebo proti některému z nich po rozumu § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky. Bylo proto na nalézacím soudu, aby při posuzování skutku obžalovaného též k těmto skutečnostem přihlížel a věc po této stránce v rozhodovacích důvodech náležitě probral. Ježto se tak podle obsahu rozhodovacích důvodů nestalo, trpí rozsudek soudu prvé stolice vadami neúplnosti stížností mu vytýkanými a v důsledku toho zmatkem podle § 281, č. 5 tr. ř.

#### Čís. 5176.

**Skutková podstata přečinu schvalování trestných činů podle § 16, čís. 1, odst. 1 zák. na ochr. rep. nevyžaduje zjištění, že pachatel, jehož zločin nebo přečin byl vychvalován nebo výslovně schvalován, nebo s jehož zločinem nebo přečinem byl jinak projeven souhlas, byl pro onen zločin nebo přečin soudně stíhán a rozsudkem pro něj odsouzen.**

**Pro přečin podle § 16, čís. 1 zák. na ochr. rep. (pozn. red.: spáchaný v oblasti trestního zákona dříve rakouského) platí promlčecí doba jednoho roku.**

(Rozh. ze dne 5. ledna 1935, Zm I 1077/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 12. října 1933, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem schvalování trestných činů podle § 16, čís. 1 zákona na ochranu republiky.

#### Z d ů v o d ů:

Zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. shledává stížnost v tom, že nalézací soud položil za základ odsuzujícího rozsudku zjištění, že projevy Dra S. v rozhodovacích důvodech uvedené tvořily skutkovou podstatu zločinu výzvy k trestným činům podle § 15, čís. 3 zákona na ochranu republiky a přečinu rušení obecného míru podle § 14, čís. 1 téhož zákona, ač proti Dru S. nebylo pro ony projevy vůbec zavedeno trestní řízení a ač v důsledku toho nebyl vynesena rozsudek odsuzující jej pro zmíněné trestné činy. Nebylo-li proti Dru S. zavedeno trestní řízení pro

uvedené trestné činy, nesměl prý nalézací soud ani v trestní věci proti obžalovanému pro přečin schvalování trestných činů podle § 16, čís. 1, odst. 1 zákona na ochranu republiky rozhodovati o tom, zda projevy Dra S. tvoří skutkovou podstatu trestných činů, zejména zločinu podle § 15, čís. 3 zákona na ochranu republiky a přečinu podle § 14, čís. 1 téhož zákona.

Stížnosti nelze přiznati oprávněnost. Stížnost je, jak se zdá, toho ná- zoru, že se vyžaduje ke skutkové podstatě přečinu schvalování trestných činů podle § 16, čís. 1, odst. 1 zákona na ochranu republiky zjištění, že pachatel, jehož zločin nebo přečin byl vychvalován nebo výslovně schvalován, nebo s jehož zločinem nebo přečinem byl jinak projeven souhlas, byl pro onen zločin nebo přečin soudně stíhán a rozsudkem pro něj odsouzen. S tímto právním názorem stížnosti nelze však souhlasiti, neboť nemá opory ani ve znění, ani ve smyslu ustanovení § 16, čís. 1, odst. 1 zákona na ochranu republiky. Byla-li na někoho podána obžaloba pro přečin podle posléze cit. ustanovení zákona, aniž bylo zavedeno trestní řízení proti tomu, kdo podle tvrzení obžaloby spáchal onen zločin nebo přečin, jež obžalovaný podle obžaloby vychvaloval nebo výslovně schvaloval, nebo s nímž projevil jinak souhlas, je na soudu vyřizujícím obžalobu, aby zkoumal a řešil též otázku, zda čin, jež obžalovaný podle obžaloby vychvaloval nebo výslovně schvaloval nebo s ním projevil jinak souhlas, zakládá skutkovou podstatu zločinu nebo přečinu. Skutečnost, že proti pachateli tohoto činu nebylo zavedeno trestní řízení, není tomu nikterak na závadu.

Obracejíc se proti výroku rozsudkovému v rozhodovacích důvodech se vyskytujícímu, že promlčení přečinu obžalovanému za vinu klade- ného nenastalo, protože trestní řízení bylo proti obžalovanému zavedeno před uplynutím jednorocní promlčecí doby pro tento přečin platné, namítá stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 9 b) tr. ř., že názor rozsudku, že pro přečin podle § 16, čís. 1, odst. 1 zákona na ochranu republiky platí promlčecí doba jednoho roku, je mylný. Zmí- něný přečin promlčuje prý se ve skutečnosti podle § 532 tr. zák. ve třech měsících, a to proto, že hlavní trest na tento přečin stanovený je vězení prvního stupně. Je prý sice pravda, že soud může podle § 29, odst. 1 zákona na ochranu republiky za tento přečin vedle trestu na svo- bodě uznati také na trest peněžítý, ale k tomu nelze prý při zkoumání otázky, která z promlčecích lhůt § 532 tr. zák. platí pro přečin zde v úvahu přicházející, přihlížeti, a to prý proto, že trest peněžítý v § 29, odst. 1 zákona na ochranu republiky uvedený je trestem vedlejším. Jen v případech, v nichž zákon stanoví na určitý trestný čin jako hlavní trest alternativně trest vězení a trest peněžítý, takže soud může uložit jako hlavní trest vězení nebo trest peněžítý, řídí prý se rozsah doby promlčecí podle onoho druhu trestu, s nímž je podle § 532 tr. zák. spo- jena delší doba promlčecí.

Stížnost jest bezdůvodná. Hlavní trest posledním odstavcem § 16, čís. 1 zák. na ochranu republiky na přečin podle tohoto ustanovení zá- kona stanovený, t. j. trest vězení od 8 dnů do 1 roku, a vedlejší trest peněžítý, jenž může býti podle § 29, odst. 1 zákona na ochranu repu- bliky vedle zmíněného trestu na svobodě za uvedený přečin uložen, t. j. trest peněžítý od 200 Kč do 50.000 Kč, tvoří dohromady kumulativní

trestní sazbu, stanovící na zmíněný přečin větší trest, než jakým jest trest na svobodě sám o sobě, zejména uvedený trest vězení prvního stupně. Je-li podle toho zmíněný trest peněžitý ve skutečnosti součástí trestní sazby v posledním odstavci § 16, čís. 1 zákona na ochranu republiky uvedené, dlužno k němu přihlížeti při zkoumání otázky, která z promlčecích lhůt § 532 tr. zák. pro zmíněný přečin platí, a to tím spíše, kdyžť s hlediska posléze citovaného ustanovení zákona není trest na svobodě přísnějším (těžším) trestem oproti trestu na penězích v tom smyslu, že by se při možném hromadění těchto trestů řídila promlčecí doba bezvýminečně podle trestu na svobodě (hlavního trestu samého o sobě). Skutečnosti, stížnosti zdůrazňované, že peněžitý trest zde v úvahu přicházející je trestem vedlejším a je trestem fakultativním, nikoli tedy obligatorním, nemohou na tom nic měniti (srovnej rozhodnutí čís. 1770, 1793, 2165, 2361, 2966 sb. n. s., podle nichž jde v tomto směru o ustálenou judikaturu nejvyššího soudu). Přihlíží-li se však při zkoumání otázky, která z promlčecích lhůt § 532 tr. zák. platí pro přečin podle § 16, čís. 1 zákona na ochranu republiky, k uvedenému peněžitému trestu, je zcela nepochybným, že promlčecí lhůtu uvedeného přečinu jest určití dobou jednoho roku.

#### Čís. 5177.

Pôvodná trestná sadzba § 46 tr. zák. prest. (peňažitý trest do 200 Kč) bola podľa § 5, čís. 1 zák. čís. 31/29 Sb. z. a n. zvýšená na päťnásobok len vtedy, keď ide o čin, ktorý prislúcha trestať občianskym súdom.

Prestupky, stanovené v § 46 tr. zák. prest., ak byly spáchané proti správnemu úradníkovi alebo orgánu, patria podľa § 19, čís. 2 zák. čl. XXXIV:1897 do oboru pôsobnosti správnych úradov.

(Rozh. zo dňa 5. januára 1935, Zm III 467/34.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. S., obžalovanému z prečinu násilia proti orgánu vrchnosti, následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného vyniesol r o z s u d o k, ktorým zmätočnú sťažnosť odmietol, avšak z povinnosti úradnej zrušil z dôvodu zmätočnosti podľa bodu 2 § 385 tr. p. rozsudok vrchného súdu čo do trestu obžalovanému vymenovaného a obžalovaného A. S. odsúdil na základe § 46 zák. čl. XL:1879 ku peňažitému trestu 60 Kč, (v prípade nedobytnosti na 3 dni uzamknutia). Inak ponechal rozsudok vrchného súdu v platnosti; zmätočnú sťažnosť obžalovaného, uplatňovanú na základe bodu 3 § 385 tr. p. čo do výšky trestu, poukázal na toto rozhodnutie.

#### Z d ô v o d o v :

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti najvyšší súd zbadal toto: Vrchný súd v napadnutom rozsudku uznal obžalovaného A. S. vinným prestupkom podľa § 46 tr. z. o prest., ktorý spáchal tým, že sa dotknul